

[Kaj Hansen.]

slagene, som, hvis der var tale om det, man fra socialdemokratisk side kalder indkomstpolitik, ligesom skulle modsvare indgrebene af forskellig art over for lønmodtagerne. Dengang den nuværende statsminister var forbundsformand og stod på sin sidste kongres, udtalte han megen skepsis over for indkomstpolitik. Ja, han sagde yderligere, at han tvivlede faktisk på, at der kunne laves indkomstpolitik i et kapitalistisk samfund. Tiden går, og standpunkterne ændrer sig jo noget efterhånden. Men når man nu ser det, der er forelagt, så er der jo ikke engang bare en lille bitte smule af det, som den daværende forbundsformand mente i hvert fald skulle inddrages, hvis der overhovedet skulle være snak om indkomstpolitik.

Jeg ved godt, at med den korte tid, jeg har, må jeg også regne med at tage tredje behandling med. Det var i og for sig meget symptomatisk, da ordføreren for forligspartierne, de fire af dem, var heroppe, hr. Lysholt Hansen; han kunne nemlig på 30 sekunder klare hele modstykket til indgrebet over for lønmodtagerne. Det siger faktisk noget om, hvad det indeholder. Alligevel løb hjertet af med ham. Hvis jeg ikke hørte forkert, så anbefalede han faktisk, at man skulle stemme for det forslag, kommunisterne har fremsat om at nedsætte rentemarginalen fra 6 pct. til 4 pct. Nu kommer det forslag ikke til behandling. Jeg tror heller ikke, at hr. Lysholt Hansen i anden omgang vil anbefale det. Men der kunne jo godt sidde ude i landet en masse mennesker og tænke: er de der forligspartier de eneste, der stiller forslag? Det er de selvfølgelig ikke. Kommunisterne har stillet nogle, også nogle aldeles kontante forslag, både forslag til folketingsbeslutning og konkrete lovforslag. De kommer bare ikke til behandling. Så kan man jo ude i landet dømme lidt om, hvor demokratisk det i virkeligheden er, når man behandler rigets problemer ved en sådan lejlighed som denne.

Det forslag, der er fremsat om udbyttebegrænsning, går jo på, at man ikke må betale mere i udbytte end gennemsnittet fra de sidste tre regnskabsår. Så stiller man selvfølgelig et spørgsmål til handelsministeren og siger: hvad har så udbyttet været i selskaberne i gennemsnit i de sidste tre år? Og så siger handelsministeren: der føres ikke i

aktieselskabs-registeret statistik over aktieselskaber og anpartsselskaber fordelt efter aktiekapitalens eller indskudskapitalens størrelse med angivelse af de deklarerede udbytter. Og i materialet, vi får tilsendt, er der heller ikke noget om udbytter. Det vil sige, at man lovgiver i blinde. Det vil sige, at har selskabet igennem 3 år udbetalt 20 pct. i udbytte, så kan det bare fortsætte med at udbetale 20 pct. i udbytte. Tror man da virkelig, at sådan noget kan sættes som modstykke over for de alvorlige indgreb, der er sket over for arbejderklassen? Selvfølgelig ikke, og derfor er sådan et forslag et blålus, som kommunisterne ikke vil medvirke til.

Det andet forslag, om rentemarginalen, er der en idé i. Det er også klart, at der er en begrænsning, men hvis man ser lidt på, hvad bankernes overskud har været, så kan man f. eks. tage, hvad Finanstidende skriver den 13. maj 1976:

„De offentliggjorte årsregnskaber for 1975 viser, som det fremgår af tabellen, at provinsbankerne har haft et driftsresultat før kursregulering og skat svarende til en forrentning af egenkapitalen på 18 pct. mod 17 pct. for samtlige banker. Resultatet efter kursregulering, men før skat, svarer for provinsbankerne til en forrentning af egenkapitalen på 38 pct. mod 40 pct. for samtlige banker.“

Så vidt citatet fra Finanstidende. Her er nogle kendsgerninger på bordet, der motiverer kommunisternes forslag om at nedsætte marginalrenten fra 6 til 4 pct., et forslag, som dette høje ting, eller hvem der nu har bestemt det, sørger for ikke kommer til afstemning og behandling.

(Kort bemærkning).

Lysholt Hansen (S):

Jeg vil da meget gerne beklage, at jeg — og det er rigtigt — nævnte forslag nr. 278 fremsat af kommunistpartiet. Det var på de fire partiers vegne lovforslag nr. 275, 276 og 277, jeg anbefalede til fremme efter udvalgsbehandling. Men jeg vil gerne have lov at sige, at jeg synes til gengæld, hr. Kaj Hansen burde sige, som det reelt er, at det var ikke manglende vilje, men tingets form at arbejde under, der har umuliggjort, at det af kommunisterne fremsatte forslag kunne komme til behandling. Jeg har fundet — og vi har fundet, de partier, på hvis vegne jeg